

Orbinskin suku -kirjan viimeinen elossaoleva tekijä Katriina Orbinski kertoo

KUINKA MINUSTA TULI SUKUTUTKIJA

I

PUHELU

- Or-Binski. Ester-mummi vastasi puhelimeen aina painottaen aina nimen toista tavua, oikeaoppisesti.
- Hyvää päivää. Olen tutkinut sukuanne, Orbinskeja. Minulla olisi joitakin tietoja, jotka ehkä kiinnostaisivat herra Eero Orbinskia.
- Hetkinen, pyydän mieheni puhelimeen.

Kuinka oli ollut kaksi sukuhaaraa, joista toinen liittyi jotenkin Turkuun. Oli kai tullut Puolasta Turun kautta. Toinen sukuhaara oli hienempi kuin toinen. Ja me olimme sitä hienompaa haaraa, oli tämä mies väittänyt.

Tässä olivat epätarkat legendat, joita paremman puutteessa tuosta parin vuosikymmenen takaisesta isovanhemmilleni tulleesta puhelusta siteerattiin. Pahempi juttu oli, ettei kukaan muistanut enää soittajan nimeä. Ihan asiallinen mies kuitenkin. Oli halunnut kertoa, mitä oli Valtionarkistosta löytänyt.

Kun isäni Yrjö Ahonen ja äitini Karin Orbinski menivät naimisiin 1950-luvun puolivälissä, oli isä edelleen opiskelija Helsingin yliopiston historian laitoksella. Professori Mauno Jokipii oli kuullut äidin sukunimen, Orbinski, ja tarttui siihen heti, koska oli tutkimuksissaan Suomen armeijan upseeristosta ja aliupseeristosta 1700-luvulla törmännyt sen nimisiin henkilöihin. Isä veisteli professorin ihastuneen äitiin, ja niinpä proffalla oli esittää vihjeitä, mistä suvun vaiheita kannattaisi selvittää. Tutkimusvinkit hautautuivat vuosikymmeniksi isältä kirjaston töiden, perheen elättämisen ja ensi vaiheessa varsinaisten opiskeluun liittyvien opinnäytteiden alle. Arvi Kemiläinen ja toisaalta savolainen murretutkimus veivät isän energian vuosiksi. Orbinskien vaiheisiin palattiin toden teolla vasta 1980-luvulla.

II

VAAKUNA

- Kyllä se siellä Ritarihuoneen seinällä on. Orbinskin vaakuna, oli Kerttu Orbinski sanonut äidilleni. Mutta se on vähän siellä sivussa.

Astelin Ritarihuoneen portaita ja koputin genealogin huoneen ovea.

- Hyvää päivää, olen etsimässä Orbinskin vaakunaa.
- Orbinskin? Kenties jotain puolalaista sukua? Valitettavasti Suomen ritarihuoneelta ei sellaista sukua löydy. Vain Suomessa introdusoidut suvut ovat saaneet vaakunansa Ritarihuoneen seinälle, selitti genealogi, tärkeän oloinen mies.
- Mutta minä olen kuullut, että suku olisi mahdollisesti aateloitu Puolassa.
- Siitä minä en osaa sanoa mitään, mutta täällä ainakaan ei. Meillä pitäisi kyllä olla täällä jokin kirja puolalaisista aatelissuvuista. Odottakaa hetki, niin katson, löydänpö. Puolalaista aatelia on paljon...

Aloitin sukututkijan urakkani 1980-luvulla räväkästi. Ensin katsottaisiin näyttävimmät paikat. Ritarihuone vaikutti sopivalta aloitukselta. Ja olihan Kerttu nähnyt seinällä jotain tai hänelle oli kerrottu jotain.

Genealogi kaivoi kätköistään jonkin puolalaista aatelia käsittelevän teoksen, mutta nopealla selauksella Orbinski-nimellä ei löytynyt mitään. Poistuin pettyneenä Ritarihuoneen puistikoon ja lähdin kävelemään kohden Säätytaloa, jossa piti tuolloin majaansa myös Suomen Sukututkimusseuran kirjasto. Siellä sain ryystää rauhassa omin päin kirjahyllyjä lävitse ja etsiä vinkkejä tulevia tutkimuksiani varten.

Sukututkimusseuran kirjaston lattialla nurkassa oli vanerikoppa täynnä erikokoisia paperirullia. Avasin niistä joitakin ja totesin ne sukupuupiiirroksiksi. Eräs niistä kiinnitti huomioni: von Wrightit. Mitä se täällä teki? Ritarihuoneen genealoginkin mielestä von Wrightien sukupuu kuuluisi heille. Sen ei pitäisi piileskellä rullattuna jossain Säätytalon nurkkakopassa.

Tavailin henkilöiden nimiä: eversti Henrik Wrightin tyttäret oli naitettu jollekin Ramsaylle, Griselle, Munck af Fulckilalle ja – kas, kas! – eversti Albrecht Johan Orbinskille.

Olimme jo ennen tätä löytöäni päässeet selville Albrecht Johan Orbinskin ja Elsa Katarina von Wrightin avioliitosta. Siitä oli maininta aateliskalenterin lisäksi muun muassa erässä kirjassa, jossa sotkettiin Albrecht Johanin ensimmäinen vaimo joksikin aivan muuksi kuin Katarina Palmiksi. Nyt ihmettelin, kuka oli raapustanut von Wrightien sukupuuhun Albrecht Johanin titteliksi eversti? Ehkä von Wrightit olivat halunneet kaunistella kornetti Orbinskin titteliä? Itse Albrecht Johan nimitti itseään rajakapteeniksi vartioidessaan Venäjän ja Ruotsin rajaa Rantasalmen Parkumäellä. Tiedä sitten, oliko rajakapteeni-nimitykseen sen parempia perusteita kuin von Wrightien sukupuun piirtäjällä.

Olisiko pitänyt salakuljettaa von Wrightien paperirulla Säätytalolta ulos ja kiikuttaa se Ritarihuoneelle genealogin pälisteltäväksi?

III VARJOKUVA

– Mitä?! Kuka te sanoitte olevanne?

Terävä vanhan naisen ääni kuului puhelimesta. Marja Brander, eläkkeelle jäänyt töölöläinen lehtori.

– Katriina Orbinski.

– Tulkaa sitten käymään. Haluan näyttää teille jotain. Sopiiko tämän viikon keskiviikkona?

Oven avasi elegantti lady.

– Olkaa hyvä ja käykää sisään. Tuossa se on seinällä, esiäitini Katarina Orbinskin varjokuva. Siksi minä säpsähdin niin, kun esittelitte itsenne, että kuka kumma siellä haudan takaa soittaa, Marja Brander naurahti.

Kävi ilmi, että hänen isänsä, metsänhoitaja Karl Branderin, jäämistöstä ei ollutkaan löytynyt Orbinskin sukuselvitystä. Koko ajan oli nimittäin epäilty, että Eero-ukilleni ehkä 1950-luvun loppuvuosina tai 1960-luvun alussa soittanut mies olisi ollut nimenomaan Karl Brander. Karl Branderin Orbinskeja koskevan käsikirjoituksen olemassaolo oli mainittu sukututkimuslähteissä. Saman käsikirjoituksen perässä oli nyt jo edesmennyt Orbinskin sukukirjan kolmas kirjoittaja Keijo Alhomäki, joka oli myös ottanut Brandereihin yhteyttä. Tämä tosin selvisi vasta, kun tutustuimme Keijoon ensimmäisen Orbinskien sukutapaamisen yhteydessä vuonna 1994.

– Isäni tutki sukuamme, esiäidin vuoksi myös Orbinskeja, ja sukuselvityksen käsikirjoitus oli olemassa. Ilmeisesti hän lähetti sen jollekin henkilölle, joka ei koskaan palauttanut sitä ja jolta se saattoi päätyä jopa Amerikkaan, arveli Marja Brander minulle.

Vierailun ansiosta sain lainaksi Marja Branderin siskon tyttäreltä Martina Anderssonilta Brandereiden sukualbumin, jossa oli sama Katarina Branderin, o. s. Orbinski, varjokuva, jonka olin nähnyt töölöläishuoneiston seinällä. Hyödyllisin ja samalla masentavin oli kuitenkin tieto, ettei mitään valmista sukuselvitystä Orbinskeista olisi saatavissa. Kaikki olisi tehtävä itse.

IV PULLOT

Olin päätynyt talon pihaan sattumalta. Rantasalmen reuna-alueet näyttivät parhaat päivänsä nähneeltä ulkoilmamuseolta, josta henkilökunta oli eräänä iltapäivänä vain poistunut yksi kerrallaan, vähin äänin, kuin yhteisestä sopimuksesta, koskaan palaamatta. Joistakin taloista ja etenkin aitoista saattoi heti havaita, että ne oli tehty 1700-luvun puolella joko valtion virkataloiksi tai niiden pihapiirin rakennuksiksi. Kaikki oli ollut erilaista silloin, seudun ollessa edelleen vireä ja strategisesti tärkeä rajapitäjä. Mahtisukuja, upseereita, sotilasparaateja malmilla, tanssiaisia kartanoissa. Soittoa ja laulua, säätyläisillä keskinäisessä yhteydenpidossa jopa hieman ranskan kieltä. Palvelusväki touhukkaana ja elämäänsä tyytyneinä rientämässä askareisiina. Nyt osittain umpeenkasvaneilla piholla rehottivat pajut ja rikkaruohot. Sammutin moottorin ja nousin autosta. Katsahdin epävarmana ympärilleni. Vain kesätuuli humisteli pihakoivuissa. Tiltaltti lipsutteli tiputtelevaa, yksitoikkoisen keikuttelevaa lauluaan jossain kauempana. Vanhanaikaisen vinttikaivon harmaaksi hapertunut varsi nitisi ja nitkutti. Kävelin ravistuneelle puuovelle, koputin, odotin hiljaisuudessa pitkään ja lopulta astuin sisään.

Tupa oli valtava. Nämä tuvat ovat aina isoja ulkoseinää reunustavine puupenkkeineen ja talon keskellä kohoavine massiivisine uuneineen. Tällä kertaa pysähdyin jo ovensuuhun niille sijoilleni ja jäin äimistyneenä tuijottamaan lattialle. Se oli täynnä tyhjiä pulloja riveissä, jonoissa ja ryhmissä. Pullokokoelman vieressä puisella tuolilla nyykötti sen kerääjä, rahjukoitunut, rypistynyt ja langanlaihaksi kokoonpainunut mies, joka nosti väsyneen sirittävän katseensa hitaasti minua kohden kuin sameasti pohtien, milloin tässä talossa oli viimeksi ylipäänsä käynyt joku nainen, saati parikymppinen kaupunkilaistyttö kellohameessa ja sandaaleissaan.

Mies ei selvästi kyennyt ratkaisemaan arvoitusta, heilautti neuvottomana kädessään olevaa puolityhjää pulloa, jossa kirkas neste hölskähтели ja soperteli:

– Ka. Mitä hän haluaa...

Rahjukoituneen niska retkahti löysästi taaksepäin. Näytti siltä, että yhtä löyhässä oli pää kuin pullokin. Kuinka monta pulloa kirkasta viinaa pitää jaksaa juoda, että kurjan kärsijän sielu viimein erkanelee tästä elämästä?

Vasta nyt havahduin, että huoneessa oli toinenkin henkilö. Takaseinällä ikkunoiden välissä olevan vanhan pirttikaluston ja pitkän reunapenkin välissä oli keinutuoli, jossa istuva länkisäärinen, tuikkivasilmäinen ja hampaaton ukko oli noussut ketterästi keppinsä varassa seisomaan. Silmistä näki heti, että tässä tuvassa pulloharrastus oli keskittynyt yksiin käsiin, niihin ilmeisesti hiukan nuorempiin. Vanhaisäntä, oletin, kävi hyvinkin jo yhdeksääkymmentä. Juuri hänenlaistaan olin etsinytkin, mahdollisimman vanhaa ihmistä, joka muistaisi.

– Päivää taloon, sanoin lähinnä rohkaistakseni itseäni, kun en muutakaan keksinyt. Tyrmistyttävät pullorivit olivat vieneet kaiken rohkeuteni. Mitä porukkaa nämä yhteiskunnan ulkopuolelle pudonneet, romahtamaisillaan olevaan taloonsa sulkeutuneet miehet oikein olivat? Tuvassa ei ollut pulloja ja muutamaa sameanvihreäksi maalattua puuhuonekalua lukuunottamatta yhtään mitään. Pitäisikö perääntyä hyvässä järjestyksessä ovelle ja ajaa pois?

– Anteeksi, minulla on vähän outo kysymys. Osaisitteko sanoa, missä täällä on Orbinskin talo? Sellainen, joka sijaitsee kahden järven välissä.

Vanhemman ukon silmät viiruuntuivat melkein näkymättömiin hänen hymyillessään ja nojatessaan keppiinsä.

– Tämä on järviolueella oudosti sanottu, kun joka puolella on järviä, lisäsin kiireesti. Äitini kävi sodan aikaan pikkutyttöä sellaisessa talossa ja muistaa valitettavasti vain ne järvet. Koko juttu alkoi tuntua hölmöltä. Mitä ihmettä tein täällä kyselemässä älyttömiä? Talo Itä-Suomessa kahden järven välissä! Ei täällä muunlaisia olekaan. Johan olen hullu.

Olin käynyt tätä ennen jo kyselemässä vihjeitä useista taloista, jotka mielestäni olivat näyttäneet siltä, että niissä voisi asua vanhaa muistia. Kukaan ei kuitenkaan ollut osannut neuvoa eteenpäin. Ihmiset olivat olleet kummastuneita, mutta ystävällisiä ja vilpittömän pahoillaan siitä, etteivät olleet osanneet auttaa. Nyt olin päätenyt tänne maailmanlopun pihapiiriin. Vanhaisäntä istahti keskelle lattiaa eksyneelle tuolille ja rykäisi, vähitellen innostuen:

– Minäpä tiedän. Orbinskin talo, niin. Kyllä minä Kallen muistan... muistan, niinpä hyvin muistan... kjehkjehkjeh. Ukko naureskeli ovelan näköisenä ja vilkuili minua sivusilmällä. Penkillä retkottava nuorempi isäntä ei sanonut mitään. Hän oli kuitenkin lopettanut pullon pyörittelemisen ja vaihtoi hitaasti jalkaansa toisen päälle. Huomasin, että kysymykseni oli vähitellen tunkeutumassa hänenkin tajuntaansa.

– Ihanko totta? Sehän on hienoa, jos muistatte, sanoin toivoen, että ukko kertoisi nopeasti tietonsa ja pääsisin ulos talosta.

– Kalle se oli tuttu mies, mutta nähkääs: se talo ei ole Orbinskin talo, se on Hietaneva. Kalle oli Orbinski, mutta veli Ales oli muuttanut nimensä. Tästä kun ajaa pikitielle ja siitä kääntyy valtatielle oikealle...

Katselin riutunutta pullomiestä ja vanhaa isäntää. Kuka täällä tekee ruokaa? Millä nämä miehet oikein elävät? Käsittämättömästä paikasta piti tulla tämäkin tieto hakemaan. Olin niin kauhuissani ukoista tyhjien lasipullojen keskellä, etten meinannut ymmärtää iloita arvoituksen ratkeamisesta.

– Kiitoksia ihan kauhean paljon. Olipa mainiota, kun löytyi joku, joka muistaa, vaikka kyselen näin outoja! Tuosta nimenvaihdosta siis johtui, etteivät missään osanneet sanoa. Hämärästi muistankin kuulleen Hietaneva-nimen joskus. Olin aivan unohtanut. Ukkini olisi varmaan heti tuon sanonut. Harpoin pulloja väistellen ovelle ja pakisin mennessäni kuin automaatti, jotta sain ajatukseni jotenkin pysymään koossa.

Vanha ukko katseli perääni jotenkin haikeana. Mitä oli alunperin tapahtunut, että poika oli syrjäytynyt noin pahasti? Vaimo, jos sellainen oli joskus ollut, oli jo aikoja lähtenyt. Pääsin ulko-ovelle, avasin sen ja heilautin vielä kättäni hyvästiksi. Pihassa vedin auton oven kiinni, vilkaisin vielä kerran suurta, rapistunutta taloa, joka oli ohittanut parhaat päivänsä ja käynnistin moottorin.

Muuttanut nimensä. Hietaneva.

V SAVOLAINEN TAKSI

– Orbinskin kartano? Tottakai on kuultu. Ihan tutulta nimeltä Orbinski kuulostaa, sanoi tämä juvalainen taksikuski.

Johan nyt, ajattelin. Taisin osua vihdoin kultasuoneen. Olin taas 1980-luvun hulluilla Savon-reissuillani etsimässä Orbinskien uponnutta Atlantista. Tämä tapahtui jo ennen sitä aikaa, kun Eeva Orbinski luki minulle puhelimesta Mikkelin maakunta-arkiston kirjoittamaa virkatodistusta Carl Johan Orbinskista ja Repomäen kartanon palvelustytöstä Anna Helena Swanista, joista kuulin silloin ensimmäisen kerran. Tällä kertaa äänessä oli taksikuskien Juvan tietotoimisto.

– Siellä kävi monenlaista herraa, autoilija yltyi pirssikuski vauhdittamaan juttuaan. – Puhuttiin, että Mannerheimia myöten kävi siellä miestä. Kerrottiin hurjista juomingeista, korttipeleistä ja korkeista panoksista. Ettei olisi mennyt kartano pelissä, jutut kiersivät... Taksimies madalsi ääntään.

Taksit, nuo pistämättömät paikallistiedon lähteet. Tässä jälleen yksi, joka jätti minut suu auki. Mikä oli tämän mystisen kartanon nimi, siihen ei iäkkäämpi ammattiautoilija ottanut kantaa.

Vielä tänäkään päivänä en ole ihan sataprosenttisen varma, vetikö savolainen nuorta stadilaisliikkaa höplästä vai oliko juorulle jotain perusteita. Se, että Mannerheim oli todellakin Orbinskeille sukua, selvisi minulle vasta joitakin vuosia tämän jälkeen. Tosiasia

on, että ainakin Repomäen kartano oli enää muisto vain siinä vaiheessa kun marsalkka oli Suomessa julkisuuden henkilö.

VI TUTKIJASALISSA

– Jos olisin te, kirjoittaisin tämän tiedon heti ylös!

Kaksi naista oli kumartuneena työpöytäni ylle. Olin majoittunut legendaarisen Kansallisarkiston tutkijasalin takaosaan. Majoittuminen tarkoittaa tässä tapauksessa papereiden ja kynän asettamista pöydälle. Saliin ei saa viedä edes käsilaukkaa. Kansallisarkistosta täytyy tilata mielellään heti aamupäivän aikana ne asiakirjat, jotka aikoo saada päivän aikana tutkittua. Olin saanut haluamani ja tutkijahenkilökunnan naiset halusivat opastaa nuorta tyttöä. Lehteillessämme Savon rykmentin papereita silmään sattui maininta Carl Johan Orbinskin ylennyksestä kapteeniksi.

Päivä oli onnekas, sillä armeijan rullista löytyi myös tieto esi-isä Carl Johanin nimityksestä Ruotsin Kuninkaallisen Miekkaritarikunnan ritariksi.

Ylipäänsä sukututkimustyö on Orbinskien ollessa kyseessä ollut verraten helppoa ja hauskaa. Tutkijasalin kirjahyllyissä olleiden matrikkeliä selaaminen tuotti useinkin jonkin osuman. Kirjallisuuslähteiden luettelo kasvoi näin kasvamistaan. Isälläni se oli jo melkoinen. Isän antamien vinkkien perässä myös kuljin. Orbinskeihin liittyy niin monia kiinnostavia sukuja ja henkilöitä, että nimenomaan 1700-lukua käsittelevästä materiaalista on mieluummin ollut ylitarjontaa kuin pulaa.

Myös kirkonkirjojen selailu ensin ”mustista kirjoista” ja myöhemmin mikrofilmeiltä oli raittoisaa. O-kirjain sukunimen alussa on suhteellisen harvinainen, kauniin pyöreä ja nopeallakin aukeaman yleisvilkaisulla helposti havaittavissa. Vaikka käsi alkoi krampata mikrofilmirullien veivauksessa, tuntui Orbinski-osumia mukavasti löytyvän.

Huippuhetkeni arkistossa koitti kuitenkin vasta myöhemmin tutkiessani Wendla Beata Orbinskin joutumista 1820-luvulla Venäjän byrokratian hampaisiin hänen hakiessaan keisarilta täysivaltaisuutta hallita itse omaisuuttaan, vaikka olikin nainen ja kaiken lisäksi naimaton. Asian käsittely oli kestänyt pari vuotta ja tuottanut nipun papereita, joiden joukossa on kirkkoherran ja monen muun antamien lausuntojen seassa todellisia helmiä, kuten Wendlan itsensä esittämä ”sukuselvitys”. Siinä me myöhemmät Orbinskit saamme vihdoinkin janoamamme varmistuksen suvun puolalaisista juurista, kun Wendla, Orbinskien neljäntä sukupolvea vuoden 1650 jälkeen, kertoo isänsä suvun tulleen Puolasta.

Mappiin on säilötty myös Wendlan lähimpien miespuolisten sukulaisten omin käsin kirjoittamat luvat anoa täysivaltaisuutta. Koska Wendlan omat veljet Lars, Henrik, Carl Johan ja Eric olivat kaikki ennen aikaisesti kuolleet, oli toinen luvan antajista Henrik-veljen poika ja toinen Wendlan serkku, majuri Henrik Magnus von Wright, tunnettujen lintumaalariveljesten ankara ja äkäinen isä Haminanlahdesta. Haminanlahden majurikin antoi Wendlalle täysivaltaisuusluvan mielellään.

VII VENÄJÄLLE MENNEET ORBINSKIT

Orbinskin sukuseuran perustamiskokouksesta kesällä 1994 ilmoiteltiin suvusta koottujen yhteyshenkilöiden ja lehti-ilmoitusten välityksellä. Kaikki me olimme yhtä hämmästyneitä, kun Rantasalmi Centerin kokoukseen tuli paikalle 230 henkeä. Sen jälkeen on ollutkin suuri rikkaus tutustua moniin uusiin sukulaisiin.

Eräs näistä lehti-ilmoituksen perusteella tulleista yhteydenottopuheluista muodostui sukututkimusprojektin kannalta erityisen merkittäväksi.

– Hyvää päivää, täällä puhuu Keijo Alhomäki. Olen Hilda Orbinskin ja Aukusti Alhomäen pojanpoika.

Yllätys oli melkoinen, sillä tuolloin Hilda Orbinski puuttui vielä sukutietokannasta, samoin Aukusti Alhomäki. Vuosien varrella on löytynyt juuri tällaisten yhteydenottojen perusteella monta uutta sukuhaaraa. Kävi ilmi, että nyt jo edesmennyt Keijo oli isäni kollega, kirjastomiehiä, ja erinomaisen perusteellinen tutkija, joka sittemmin antoi merkittävän panoksensa Orbinskin sukukirjatyöhön.

Keijo Alhomäki pääsi aivan ensimmäisenä selville, että Orbinskeja on myös Venäjällä. Hän löysi kaksi merkittävää tiedemiestä venäläisestä tietosanakirjasta, Robert Vasiljevitš Orbinskin ja Artemi Orbinskin. Tästä alkoi pitkä prosessi, joka ei ole vielääkään täysin päätöksessään.

Tietosanakirja kertoi, että Artemi oli Robertin poika, mutta meille tuotti aluksi suurta päänvaivaa Robertin patronyyminimi Vasiljevitš. Kenen ihmeen Vasilin poika tämä Robert oikein oli? Robert-nimestä kuulee heti, että kyseessä on ei-venäläinen henkilö. Hyvin pian käsitimme Vasilin venäläiseksi muodoksi Wilhelmistä. Sitten paljastui, että majuri Carl Johan Orbinskin veljen, luutnantti Henrik Wilhelm Orbinskin Mikkelissä syntynyt poika Robert Wilhelm Orbinski (1801-1863) oli 16-vuotiaana ottanut muuttokirjan Pietariin ja päätynt sinne kaivertajakisälliksi. Pietarista Robert oli löytänyt saksankielentaitoisen puolison, Fredrika Wilhelmina Kuhlbergin (1813-1849), joka oli avioliittoon kuulutettaessa Pietarin virolaisen seurakunnan jäsen, todennäköisesti siis jotain baltiansaksalaista sukua. Robertin ja Fredrikan perheeseen oli Virolahdella syntynyt ainakin kolme tytärtä ja kaksi poikaa, joista vanhempi, Robert Wilhelm, on juuri venäläisen tietosanakirjan mainitsema erittäin monipuolinen tiedemies Robert Vasiljevitš.

Aluksi oudoksuimme, että venäläiset käyttivät vanhemmasta Robertista hänen toista nimeään Wilhelmiä. Sukukytköksestä ei ollutkaan täydellistä varmuutta vielä sukukirjan julkaisuvaiheessa. Tästä syystä Venäjän Orbinskit on kirjassa jätetty sukutaulujen ulkopuolelle, vaikka heistä muuten kerrotaan.

Keijo Alhomäki jatkoi selvityksiään. Hän löysi professori Robert Vasiljevitš Orbinskin Odessassa syntyneen pojan, Wiktor Robertovitš Orbinskin, joka oli sittemmin asunut Bessarabiassa (nykyistä Moldovaa ja Ukrainaa). Wiktorin tyttären Barbaran (myöhemmin saksalaiselta sukunimeltään Persehke) ja tyttärenpojan Andreas Persehken (s. 1918) vaiheita Keijo onnistui jäljittämään aina Hitlerin Saksaan asti. Näitä tutkimusraportteja

julkaistiin Pinskeissä ja Keijon kirjoitukset ovat edelleen luettavissa netissä. Tämä Barbaran ja Andreaxsen kohtaloiden selvitysprojekti on edelleen kesken.

Sitten tuli puhelu Helena Orbinskyltä Järvenpäästä. Häneen oli yhtäkkiä ottanut yhteyttä Inna Rikun -niminen odessalainen tutkija, joka oli löytänyt Helenan sähköpostiosoitteen internetistä. Inna Rikun halusi tietää professori Robert Vasiljevitš Orbinskin suomalaisesta sukutaustasta. Tästä pystyin hänelle kertomaan. Vastalahjaksi Inna lähetti kuvan taitelija Shovkunenkon Alla Orbinskia esittävästä maalauksesta, joka on Odessan taidemuseossa. Tämän jälkeen emme kuulleet Inna Rikunista vuosiin mitään. Arvelin, että tämä oli nyt tässä.

Kunnes sitten vuonna 2013 kirjauduin pitkään vastaan hangoiteltuani Facebookiin. Meni melkoinen tovi, useampi kuukausi, ennen kuin löysin Oleg Palvanovin minulle kirjoittaman viestin ja tajusin, että nyt joku venäläinen mies puhuu Orbinskeista! Venäjää äidinkielenään puhuva ihana kollegani Elena Meyke otti pyynnöstäni yhteyttä Olegiin, joka ei osannut lainkaan englantia. Kävi ilmi, että Oleg asui vaimonsa Valentinan kanssa Etelä-Venäjällä Staryi Oskolin kaupungissa. Hän oli jo pitkään halunnut saada yhteyden Suomessa asuviin Orbinskeihin, sukulaisiinsa. Paljastui, että Olegin äidinäidinissä oli Keijo Alhomäen noin kolmekymmentä vuotta aikaisemmin tietosanakirjasta löytämä professori Robert Vasiljevitš Orbinski!

Oleg oli tehnyt valtavan työn selvittäessään koko Venäjälle asettuneen Orbinskin sukuhaaran tiedot. Hänellä oli myös aivan erinomainen valokuvakokoelma. Totesimme, että yhdistäessämme Olegin tekemän sukupuun meillä Suomessa olevaan Orbinskien tietokantaan kuuluu vain "klik" ja sukupuu on täydellinen! Venäjän Orbinskien arvoitus oli vihdoin ratkennut. Tämä on ehdottomasti parasta, mitä minulle on koskaan Facebookissa tapahtunut. En tiedä, kuinka monelle sukututkijalle on ylipäänsä käynyt näin käsittämätön tuuri.

Kun Orbinskin sukuseura vietti 30-vuotisjuhliiaan Rantasalmella vuonna 2014, tulivat Moskovasta mukaan juhlimaan Olegin vanhempi tytär Victoria Vasiljeva (o. s. Palvanova) ja tämän englantia erinomaisesti taitava poika Evgeny Vasiljev. Oli suuri etuoikeus tutustua näihin kerrassaan ihastuttaviin ihmisiin. Ikimuistoinen hetki koettiin helsinkiläisessä kalaravintolassa, kun Victoria otti isälleen videopuhelun. Oleg ja Valentina istuivat kotinsa sohvalla Etelä-Venäjällä ja me Hietalahdenrannassa Helsingissä. Koska Olegin kanssa yhteistä kieltä ei ollut, hymyilimme, huokailimme onnesta ja lähetimme toisillemme elekielellä sydämiä. Oleg sai vihdoin kaipaamansa yhteyden esi-isiensä Suomeen!

Pian tämän jälkeen Oleg kuoli. Hänen hautakiveensä on kaiverrettu Palvanov-nimen lisäksi nimi "Orbinski" sekä Orbinskin sukuvaakuna. Oleg jos kuka oli tämän vaakunan hautamuistomerksiinsä ansainnut.

Myös tutkija Inna Rikun sai viimein Orbinski-palapelinsä valmiiksi ja kirjoitti astronomi Artemi Orbinskin perheestä hienon artikkelin, joka on sittemmin julkaistu Pinskissä Svetlana Hirvosen venäjän kielestä kääntämänä. Lisäksi Svetlana käänsi Oleg Palvanovin velipuolen Georgi Peihelin kirjoittaman koskettavan historiikin heidän sukuhaaransa vaiheista Neuvostoliiton vaikeina vuosina. Pinskin artikkeleista löytyy myös Victoria ja Evgeny Vasiljevin selostus professori Robert Vasiljevitš Orbinskin hautamuistomerkin restaurointityöstä, jonka he ovat hienosti teettäneet Mustanmeren rannalla sijaitsevan

Taganrogin kaupungin hautausmaalle, jonne tämä alunperin Suomen Virolahdelta Pietariin opiskelemaan lähtenyt poika on huikean elämänsä jälkeen haudattu.

VIII SINISTÄ VERTA

Orbinskin suvussa tiedetään yleisesti, että Aurora Karamzin on serkkumme von Wrightien puolelta. Sitävastoin en minä ainakaan ole sukuseuran kirjallisissa tai nettijulkaisuissa maininnut, mitä löytyy Auroran jälkeläisistä. Sitä kautta päädytään nimittäin suoraan erääseen prinssiin, joka siis myös on serkkumme. Hänen kauttaan lopulta myös löytyy Dynastia-televisiosarjan tähtönen, joka myös on serkkumme.

On ehkä lopulta oikea aika kertoa tämäkin tarina:

Venäjän keisarinnojen valtarouvaksi päässyt suomalainen Eva Aurora Charlotta Stjernvall (1808-1902) solmi ensimmäisen lyhyeksi jääneen avioliittonsa venäläisen hovijahtimestarin, Kurskin siviilikubernöörin, todellisen valtioneuvoksen Pavel Nikolajevitš Demidoffin (1798-1840) kanssa. Avioliitosta syntyi Frankfurt am Mainissa Auroran ainokainen, poika Pavel Pavlovitš Demidoff (1839-1885), joka peri isänsä Uralilla sijaitsevien vuorikaivosten tuotoilla hankitut suuret rikkaudet.

Pavel Demidoff oli todellinen valtioneuvos, virassaoleva hovijahtimestari, Kiovan kaupunginpää ja San Donaton ruhtinas, "principe di San Donato". Tämä oli Toskanan suurherttualta saatu arvo, jonka Italian kuningaskunnan puolesta vahvasti kuningas Vittorio Emanuele II. Pavel avioitui Pietarissa kesäkuussa 1871 prinsessa Elena Petrovna Trubetzkoy'n kanssa. He saivat Kiovassa tyttären, prinsessa Aurora Pavlovna Demidova di San Donaton (1873-1904).

Tämä isoäitinsä Auroran mukaan nimensä saanut prinsessa nai Serbian prinssi Arsenin Pietarissa toukokuussa 1892. Avioliitosta syntyi Jugoslavian prinssi Paul, joka on tämän tarinan päähenkilö ja johon palaan kohta. Kerrottakoon kuitenkin sitä ennen, että prinsessa Auroran ja prinssi Arsenin avioliitto kariutui Auroran suhteeseen paroni von Meyendorff-Uexküllin kanssa. Paronille ja Auroralle syntyi kaksospojat, joista toinen, Nikolai, on haudattu äitinsä viereen Nizzan venäläiselle hautausmaalle.

Mutta tämä suomalaisen Aurora Karamzinin pojantyttärenpoika, Jugoslavian prinssi Paul (1893-1976), joka tunnettiin nimellä Paul Karađorđević, englanniksi translitteroituna Paul Karageorgevich, sai koulutuksensa Oxfordissa, Englannissa, jossa hän ystäväystyi muun muassa Kentin herttuan, prinssi Georgen kanssa (kyseessä oli Ison-Britannian kuningatar Elisabet II:n setä; kruunusta luopuneen kuningas Edward VIII:n ja kuningas Yrjö VI:n nuorempi veli) ja keräili Monet'in, Titianin ja van Goghin töitä. Hän avioitui Kreikan ja Tanskan prinsessa Olgan kanssa. Bestmaninä Belgradissa pidetyissä häissä oli Ison-Britannian kuningas Yrjö VI, joka tuolloin oli vielä Yorkin herttua (kuningatar Elisabet II syntyi kolme vuotta näiden häiden jälkeen). Prinsessa Olgan sisar, Kreikan ja Tanskan prinsessa Marina oli naimisissa Kentin herttuan kanssa, joten suhteet Englannin kuningashuoneeseen olivat kiinteät.

Prinssi Paul toimi Jugoslavian kuningaskunnan prinssihallitsijana hyvin sekavina aikoina osittain toisen maailmansodan aikaan, vv. 1934-1941. Hänen valtaannousunsa tapahtui sen jälkeen, kun hänen serkkunsa, Jugoslavian kuningas Alexander, oli salamurhattu Ranskan Marseillessa ja tämän varsinainen perillinen oli vasta yksitoistavuotias.

Prinssihallitsijana Paul joutui sisäpolitiikassa selvittämään serbien ja kroaattien katkeria riitoja. Paul suhtautui epäluuloisesti sekä fasistiseen Italiaan että Natsi-Saksaan. Jugoslaviassa olikin ensimmäisen maailmansodan jäljiltä liittoutumissopimus Ranskan kanssa. Hitler kuitenkin painosti Jugoslaviaa jatkuvasti. Lopulta vuonna 1941 Jugoslavian prinssihallitsija Paul siirrettiin syrjään. Saksa ja Italia miehittivät Jugoslavian kymmenen päivää myöhemmin.

Britit pitivät prinssi Paulia ja hänen perhettään kotiarestissa Keniassa. Kentin herttuapari eli prinsessa Olga sisar, prinsessa Marina miehineen, yritti painostaa pääministeri Winston Churchillia järjestämään prinssi Paulin perheineen Englantiin, mutta Churchill piti Paulia petturina ja sotarikollisena. Kuitenkin Kentin herttuan kuoltua Churchill salli prinsessa Olga tulla Lontooseen sisarensa luokse, mutta Paulia lupa ei koskenut, vaikka hän oli ollut herttuan läheinen ystävä.

Vuonna 1948 prinssi Paul perheineen sai vihdoin palata Eurooppaan. Jugoslavian kommunistihallinto julisti prinssi Paulin valtion viholliseksi, eväsi häneltä pääsyn maahan ja takavarikoi kaiken hänen omaisuutensa, mutta perhe asettui Sveitsiin ja Pariisiin, josta he säännöllisesti vierailivat Lontoossa ja Firenzessä, missä Paul omisti talon, Villa di Pratolinon.

Prinssi Paul kuoli Pariisissa ja hänet haudattiin Sveitsiin Bois-de-Vauxin hautausmaalle. Prinsessa Olga oleskeli leskenä paljon Lontoossa, Kensingtonin palatsissa sekä kuningataräidin luona Clarence House'ssa. Hän osallistui jonkin verran vointinsa mukaan Englannin hovin tapahtumiin, mm. Walesin prinssi Charlesin ja lady Diana Spencerin häihin kesällä 1981.

Itsenäisen Serbian tuomioistuin suoritti prinssi Paulin kunnianpalautuksen vuonna 2011. Vuonna 2012 prinssi Paul, prinsessa Olga ja heidän poikansa Nikola haudattiin uudelleen Serbiaan.

Kirjailija Christina Oxenberg ja TV-sarjassa Dynastia näytellyt Catherine Oxenberg ovat prinssi Paulin ja prinsessa Olga'n lapsenlapsia.

IX
ESHABRAQVE = SATULALOIMI

En ole ammatiltani historiantutkija, vaan pelkkä innokas harrastelija. Vanhojen asiakirjojen lukeminen on ollut aina vaikeaa. Tähän on onneksi saatavissa apua. Orbinskeja koskevat asiakirjat on suurelta osin kääntänyt nykykielelle alan asiantuntija Ritva Tattari, jolta vuosien kuluessa sain myös monta hyödyllistä tiedonjyvää: cattun = hieno puuvillakangas, sidensarce = silkkisarssi, fyrskaft = neliniininen, afvittring = pesänjako...

Lähinnä käännettäviä ovat olleet Orbinskien alkuperäiset Viipurin läänin Pyhäjärveä koskevat kruununvuokraussopimukset 1600-luvulta, jotkin käräjäoikeuden tapaukset sekä joukko perukirjoja, joita valitettavasti ei ole läheskään kaikilta avainhenkilöiltämme Rantasalmella ole arkistoissa säilynyt. Koska niissä on suorastaan liikuttavan huolellisesti lueteltu vainajalta jäänyt irtaimisto, ne tarjoavat hyvän kurkistusikkunan menneiden aikojen elämään.

Ritva Tattaria jotkut perukirjoista kiinnostivat. Hän kuvaili niissä lueteltuja tavaroita osin poikkeukselliseksi. Esi-isämme Albrecht Johan Orbinskin kalliin hevosen erikoinen, arvokkaasti kirjailtu satulaloimi herätti keskustelua. Mukana on myös pappismiesten jäämistöjä, joissa kirjojen määrä on ollut perusperhettä runsaampi.

Koska ajan tavan mukaan käräjille vietiin sekä pieniä että suuria asioita, on oikeustapausten kirjo moninainen. Kesäkuun 1663 alussa Pyhäjärvellä käsiteltiin esimerkiksi kolmea keissiä, joista ensimmäinen on kirjattu ylös seuraavasti:

”Kapteeni, miehuullinen Lars Örn rälssitilallinen Olli Äikkään puolesta otti esiin ja muistutti oikeutta katselmuksesta hänen ja parooni, jalosukuinen herra Reinholdt Johan von Yxkull-Gyllenbandin asiamiehen Albrecht Johan Orbinskin rälssitilallinen Matti Inkisen puolesta käydystä muutamasta rajasta, joitten kapteeni sanoi olevan pitäjän rajat ja Inkisen on rikkonut niitä.

”Kutsuttiin siis katselmusmiehet Olli Äikkään puolesta Klemetti Paavonpoika, Matti Kallonen, Paavo Kähärä, Tuomas Paaso, Sipi Kovanen, Matti Parkkali. Ja Inkisen puolesta Yrjö Musakka, Yrjö Kaikkonen, Antti Hentinen, Juho Miettinen, Yrjö Kuparinen ja Jaakko Hannokainen. Katsastusmiehiltä kysyttiin ja kehoitettiin totuuteen heidän valansa huomioiden.

Toinen käsitelty juttu:

”Inspehtori Albrecht Johan Orbinski valitti, että Yrjö Herra (Jören Herra) oli jälleen varastanut sen hevosen, jonka hyvin mainittu nimismies Matthias Altsenius on laillisen tuomion kautta ulosmitannut ja hänelle käteen toimittanut. Mutta koska tämä on tapahtunut tuomarin sijaisen Samuel Matinpojan aikana eikä mitään valitusta kirjallisesta tuomiosta osoitettu niin siirretään juttu seuraaville käräjille. Sillä välin on aikaa hankkia tuomio. Ja vastaaja asetetaan valvojan alaiseksi.

Kolmas tapaus:

”Esiin astui paronin, jalosukuisen herra Johan von Yxkuls Gyllenbandin valtuuttama Albrecht Johan Orbinski ja esitti oikeudelle anomuskirjan antaen tiedoksi, kuinka hänen herransa ja isäntänsä 23. joulukuuta 1651 Pyhäjärven pitäjän toiselta tilukselta Matikkalassa Yrjö Taltta -nimiseltä on yksi ootran maa lahjoitettu. Ja siitä on seurannut, että Kuninkaallinen Kamari Kollegio on päivämäärällä 12. tammikuuta 1652 antanut haltijakiinnityksen herra ylhäisyys, kenraalikuvernööri herra kreivi Erich Stenbockille, ja siitä lahjoituksesta lähtien nauttinut aina vuoteen 1659, mutta sen jälkeen suojellut sitä Pappilan alaisena.”

Siinä jäävät sanaristikot ja ristipistotyöt äkkiä kesken, kun näitä hyvinkin arvoituksellisia lauseita jää pohtimaan.

ESHABRAQVE

*Mistä oli saanut Albrecht satulaloimen
eshabraqven
taidokkaasti brodeeratun
kuvioin koristellun*

*Kornetin siniharmaa kimo sitä kantoi
kun rykmentin miehet malmikentällä marssivat*

*Pistoolikotelo messinkihelaisille
haulipyssy
kullattu miekka
säilä
kuvetikari ruotsalaisella vyöllä*

Näin varusti itse itsensä kruunun upseeri

*Oliko eshabraqve sen sedän peruja
joka kahdennentoista Kaarle-kuninkaan sinitakkikapteenina
heitti henkensä Viipurin piirityksessä?*

*Vai oliko aarreloumi jäänyt enoilta
joita tuoni niitti Pohjan sodassa seitsemän:
Räävelissä
Narvassa
Pähkinälinnassa
Stralsundissa
Riiassa
Nevanlinnassa
ja viimeisen vankina Volga-joen varrella
jolloin äidinpuolen koko suku sammui*

*Ja kuningas säntäili pitkin Eurooppaa
Turkkiin saakka*

*Mikä arvo oli sinitakkiupseerin hengellä
jos yhdestä perheestä seitsemän on sopiva hinta?
Kun sotapäälliköt piirtelevät rintamalinjoja karttoihin
rivimiehen arvo on pyöreä nolla*

X

VAAKUNA, TOINEN NÄYTÖS

– Eikö nyt pitäisi vihdoinkin joku Orbinski-viiri tuonne lopputankoon saada, sanoi ristiserkkuni Timo Orbinski.

Sukuseuran hallitus otti asian käsittelyyn. Tein heidän pyynnöstään selkoa siihenastisista vaakunaseikkailuistani:

Kerttu Orbinskin mainitseman ”Orbinskin vaakunan” jäljille ei ollut päästy. Minkäänlaista Orbinskin sinettiäkään ei ollut Kansallisarkiston kätköistä sukeltautunut esiin.

Yhteistyö Ruotsin Ritarihuoneen kanssa oli sen sijaan osoittautunut Suomen Ritarihuonetta hedelmällisemmäksi. Ensiluokkaista palvelua oli ollut värivalokuvien toimitus Tukholman ritarisalissa esillä olevista vaakunoista. Tilauksia oli hoitanut vanhempi, sydämellinen herrasmies, jolta olin saanut käsin kirjoitettuja Ritarihuonetta esittäviä kuvakortteja asian tiimoilta. Meidän esiäittemme vaakunakuvat oli saatu hankittua Bäfverfeldtin, Gyllenspångin ja von Wrightin sukujen kilvistä. Ne oli kehystetty seinälle.

Mutta Orbinskin vaakunaa ei ollut missään.

Sitten hallitus päätti kysyä asiantuntijalta neuvoa. Nyt jo edesmennyt heraldikko Jukka Suvisaari kiinnostui vaakunahankkeesta ja ihastui entistä enemmän, kun emme olleetkaan liikkeellä aivan tyhjin käsin. Meillä oli jo esi-isien Puola, Gyllenspångien siltarakennelma, von Wrightien keihäät ja Bäfverfeldtien majava, jolle Suvisaari tosin ei lämmennyt, vaikka majavat läiskivät lapahäntiänsä sopivasti myös eteläisellä Saimaalla.

Hyvin nopeasti heraldikko Suvisaaren mielessä hahmottui, että mustalla kilvellä on neljä keihäänkärkeä rinnakkain (von Wright) ja alennettu alareunastaan kovera hirsi (Gyllenspång); kaikki kultaa. Pistokypärä (sukua ei koskaan aateloitu, vaikka sen miehet naivat aatelisnaisia). Kypäränpeite on mustaa, vuoripuoli kultaa (Savon värit). Lakipunos on kultaa ja mustaa. Kypäränkoristeena hopeiset siivet (viittaus esi-isien Puolaan).

Isännänviirissä ja pöytästandaarissa Puolaa edustaa punainen väri.

Jukka Suvisaari sai Orbinski-vaakunallaan Suomen Heraldisen Seuran vuoden 2011 sukuvaakunavoiton.

XI

KULTAINEN HARMONIKKA

”Joku Kalaniemi oli Orbinski”, muisteli Uti 1970-luvulla, mutta asiasta ei luultavasti keskusteltu sen perusteellisemmin. Yllättävän hyvin hän oli sukunsa asioista informoitu, vaikka oli isänsä Rikhard Orbinskin kuollessa vuonna 1928 ollut vain 18-vuotias eikä Rikulla ollut jäljellä serkkuja lähempiä omaisia.

Syyskuussa 1983 seisoskelin opiskelijaporukassa Sibelius-Akatemian uuden Töölön toimitalon käytävällä. Vastapäätä odottelivat oman tuntinsa alkua upouuden kansanmusiikkiosaston uunituoret kuusi opiskelijaa, joista ainakin kaksi tiesin nimeltä. Toinen heistä oli Maria Kalaniemi, joka oli tullut suuren yleisön tietoon Kultainen harmonikka -kilpailun voittajana. Muistelin hajamielisesti, mitä Uti oli sanonut Kalaniemistä ja ajattelin, pitäisikö mennä jututtamaan tätä Mariaa. Mutta mistä sen tietää, onko muitakin Kalaniemiä? Entä jos vain osa heistä on Orbinskeja ja juuri tämä ei satukaan olemaan niitä, pähkäilin ujonlaiskasti enkä avannut suutani.

Niin siis kävi, että me pikkuserkusten Edvin ja Eero Orbinskin lapsenlapset, Maria ja minä, opiskelukaverit, emme oikeastaan kohdanneet toisiamme ennen kuin pian Orbinskin sukuseuran perustamisen jälkeen 1990-luvun puolivälissä. Edvin oli tosiaankin muuttanut nimensä Kalaniemeksi suomalaisten suuressa nimenvaihtoruljanssissa.

Orbinskeilla oli sukuseuraa perustettaessa ja sukua uudelleen kokoon haalittaessa haasteena suomalaisiksi vaihtuneet sukunimet. Hietanevat, Kalaniemet, Oivarannat, Orkasalot ja muut Kalevalan juhlavuodesta 1935 poikineen kampanjan kotimaiset nimiversiot piti jälleen ottaa haltuun.

Puhuimme ensin Marian kanssa puhelimesta ja myöhemmin tapasimme sukuseuran retkellä.

– Ai se olit sitten sinä, sanoi Maria heti.

XII

IKKUNA RAOLLAAN

Lähes neljäkymmenen vuoden aikana Orbinskeja koskevaa tutkimusmateriaalia on minulle kertynyt yli hyllymetrillinen. Osa siitä kaippaa vieläkin jatkokäsittelyä. Jos elinpäiviä sattuu riittämään, on siinä loputtomasti perattavaa.

Orbinskeilla on moniin muihin sukuihin verrattuna se onni, että koko suku polveutuu yhdestä ja samasta miehestä. Myös Suomesta Venäjälle 1800-luvun alussa mennyt sukuhaara (huom! ei toisinpäin!) polveutuu yhdestä esi-isämme veljestä. Olemme siis kaikki serkkuja keskenämme.

Koska 1600- ja 1700-luvun Orbinskit avioituivat aatelisnaisten kanssa, olemme myös sukua pitkälle listalle Suomen historian nimekkäitä henkilöitä. Sukuseuralaiset tuntevat hyvin kytkökset Mannerheimeihin, Aurora Karamziniin, Svinhufvudeihin, Järnefelteihin, von Willebrandeihin, von Wrightin taiteilijaveljeksiin, Matthias Caloniukseen, Henrik Gabriel Porthaniin, Daniel Jusleniukseen, Ehrnrootheihin, Ramsayhin, Adolf Fredrik Munck af Fulckilaan, Brandereihin, Webereihin ja Simon Affleckiin eli Simo Hurttaan. Tästä johtuen kirjallisuusviitteiden luetteloa voidaan kasvattaa lähes loputtomasti.

Minusta ei koskaan olisi tullut sukututkijaa ilman vanhempieni ja isovanhempieni suurta kiinnostusta asiaan eikä sukukirjaa olisi koskaan saatu valmiiksi ilman puolisoni järkevää ohjetta hankkia tietokoneeseen jo 1990-luvun alussa sukututkimusohjelma. Tästä kaikesta olen vilpittömän kiitollinen. Myöhemmin olen myös saanut netin ansiosta yhteydenottoja muilta tutkijoilta, joiden löydöt ovat suuresti valaisseet joitakin aihepiirejä, mm. majuri Carl Johan Orbinskin toimintaa Suomen sodassa 1808 tai Orbinskien ja Gyllenspångien aikaa Viipurin läänin Pyhäjärvellä ja Käkisalmella.

Olemme osa sukupolvien jatkumoa. Meitä sukupuussa edeltäneiden kokemukset, valinnat ja geenit vaikuttavat edelleen. Kun yrittää raottaa menneisyyden ikkunaa ja saa sieltä edes hiukkasen näkymiä, hahmottaa elävämmiin kotimaansa ja sen lähialueiden historiaa ja saa elävästi huomata, kuka oikeastaan itse on ja miksi.